

„I, saj bi ne bilo treba, oče, stric — — —“

„Le vzemi, pa tiho bodi! Vedno si bil pošten dečko, pa mater imaš rad; Bog nikoli ne zapusti tacega človeka.“

„Bog vam povrni, oče! Pa zakaj ste mi dali? Ali mislite, da bom pri stricu stradal?“

„Nič ne rečem. — Pa včasih že tako pride, da človek potrebuje, ko nima“, odgovori Igljčar ter pogleda Tinetu v oči. — Pred Brtoncljevo hišo je stalo mnogo ljudij, ki so radovedno zijali, kdaj se prikaže Brtoncelj. Jože je že zapregel konjiča, iskrega in čilega, pred lep voziček, ter čakal na odhod.

„Vidite oče, me že pričakujejo. Z Bogom, pa se oglasite večkrat kaj pri moji materi“, reče Tine Igljčarju ter mu v slovo stisne roko.

„Ne vem, kako bo šlo. — Sicer pa Bog s teboj, kakor je s starim Igljčarjem.“

„Le brž, le brž — kaj bi čenčal! Moral bi biti prvi, pa je zadnji. Saj pravim, mladina je, da se Bogu usmili“, klical je Kovaček Tineta, pre-mišljujočega zadnje besede Igljčarjeve „— kakor je vedno s starim Igljčarjem“ —

Med tem prisope tudi Brtoncelj s kovčgom, in vsi trije sedejo v voz.

Ljudje so vpili za odhajajočimi in jim klicali pozdrav. Marsikateri Brtoncljev dolžnik pa je na tilhem želel in sklepal roke, da bi mari trdi skopuh ostal kod druge.

Jerovčev Štefan pa se je zmisлил na tovariša Tineta, ki je bil enake starosti ter vzdihnil: „Zdi se mi, da se je zapisal vragu. Kaj se hoče? Revščina pa bolezen — —“

Igljčar je korakal nekako zamišljen svojo pot, sicer vedro čelo je po-tegnil v globoke gube ter godrnjal sam s seboj.

„Škoda fanta! Jaz temu Brtonclju čisto nič ne zaupam. Hudnik vedi, da ga je tako hitro pregovoril. Nič prida!“

(Dalje prih.)

Najlepša pomlad.

Po logih se ptice

Zglašujejo
In pomlad zeleno

Vprašujejo:

„Ej prišla si zopet nazaj, nazaj?“

Bog srečo ti daj!

Po solncu se rože

Ozirajo,

Očesca zaspana

Odpirajo:

„Ej solnčece zlato, ej pošlji nam zdaj

En ljub nasmehljaj!“

I v srca ti žarki

Se vsipajo,

Da žilice drobne

Utripajo:

A vanje razliva najslajšo radost

Nedolžna mladost.

M. Posavska.

